

Omul Isus Hristos – Dumnezeu cu noi

12 decembrie 2004

Gili Cârstea

Creștinii au și ei o vină în răspândirea alarmantă în lume a crezurilor păgâne orientale despre karma și transmigrarea sufletului dintr-un corp în altul. Creștinii au moștenit și propovăduiesc o foarte greșită concepție despre întruparea lui Hristos. Ei cred că Hristos a fost a doua Persoană a Dumnezeirii care Și-a abandonat trupul divin în cer, cu toate atributele lui speciale, iar sufletul Lui a venit în lumea noastră și a locuit un trup omenesc oarecare, devenind astfel Fiul omului. Mai mult, ei spun că la înălțarea Sa la cer trupul respectiv a fost abandonat, iar spiritul Hristos a revenit la poziția, capacitățile, prerogativele și starea pe care le avea înainte de epopeea Sa pământească.

Aceste credințe despre întrupare nu se potrivesc în nici un fel cu credința lui Isus, care spunea, cât de insistent se poate, că „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” Nu se potrivesc nici cu profeția care spunea că „Îl vor numi: Dumnezeu cu noi.” Nici cu declarația lui Moise, care spunea despre El că va fi ridicat, „dintre voi, dintre frații tăi.” Și nici cu afirmațiile clare ale lui Pavel, care spunea că „omul Isus Hristos” era „din sămânța lui David, în ce privește trupul” și că Dumnezeu a ridicat un mântuitor pentru Israel „din sămânța lui David,” care este Isus.

Omul Isus Hristos a fost născut în familia omenească, din codul genetic al seminției lui Iuda, din care provenea David, prin puterea creatoare a lui Dumnezeu și fiind părtaș de natură divină conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, așa cum a fost Adam, așa cum sunt îngerii și locuitorii lumilor necăzute. El este deseori numit în Scriptură „al doilea Adam.”

Spiritul Profeției ne spune că templul din Ierusalim era o pildă despre scopul etern al lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om. Adam a fost un templu al lui Dumnezeu, iar prima persoană de pe această planetă care a devenit un templu al Creatorului, după căderea lui Adam, a fost Omul Isus Hristos. El a demonstrat, îngerilor și oamenilor, că, fiind părtaș de natură divină, omul nu păcătuiește. Nu trebuia demonstrat că Dumnezeu, fiind părtaș de natură umană, nu păcătuiește. Omul Isus Hristos era părtaș de natură divină, adică era plin de Duhul Sfânt, iar Dumnezeu răspundea astfel provocării lui

Satana, care dorea să răstoarne temeliile guvernării divine prin afirmația că părășia de natură divină ar fi un instrument al sclaviei.

Doar din această perspectivă se potrivește descrierea lui Pavel despre Omul Isus Hristos, pe care „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2:9-11). Dacă Isus Hristos a fost a doua Persoană a dumnezeirii deghizată în om, nu era nevoie să I se dea nici un nume mai presus de orice nume, deoarece îl avea deja din veșnicii. Acest nume glorios I S-a dat Omului Isus Hristos prin actul înfierii, la confirmarea numirii Sale pe tronul universului, rămas liber prin sacrificiul veșnic al Cuvântului, care S-a „așezat între vii și morți, ca urgia să înceteze.”

Astăzi omenirea are pe tronul universului, pe „muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,” un membru al ei cu drepturi depline, și care a înfiat astfel omenirea în familia lui Dumnezeu. El este capul noii familii omenești, oameni divino-umani, născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi – adică ADN-ul lui David – ci dintr-una care nu poate putrezi – adică biosul divin, Duhul Sfânt așezat în spirit, în Sfânta Sfintelor din templul inimii, așa cum cerea noul legământ (Ier. 31).

Oferta lui Dumnezeu rămâne actuală:

„Omenescul lui Hristos este totul pentru noi. Este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat; El a dovedit umilința Sa devenind om. Și totuși, El era Dumnezeu în trup. Când ne aplecăm asupra acestui subiect am face bine să ascultăm cuvintele spuse de Hristos lui Moise lângă rugul aprins: „Scoate-ți încălțăminte de la picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt.” Ar trebui să venim la acest studiu cu umilința unui ucenic, cu inima zdrobită. Studiul întrupării lui Hristos este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns” (Youth Instructor, 13 octombrie 1898).

La capitolul întrupării lui Hristos trebuie săpat foarte adânc, deoarece pervertirea naturii lui Hristos a fost la fel de adânc îngropată sub molozul erorilor, astfel ca urmașii lui Hristos să fie aduși pe genunchi la picioarele lui Baal.

Fericită generația care se va apuca de lucru, cu umilință și seriozitate, în mina bogată a acestui subiect capabil să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu, care este „Hristos în voi.” Ei vor descoperi acolo pe Omul Isus Hristos, Mântuitorul, Dumnezeu cu noi.

***